GİRİŞ

Augustinus Afrikalı ünlü bir episkopostur. 5. yüzyılda Hippone episkoposluğu yaptı. Hippone Cezayir’de Tunus sınırına yakın bir yerdedir.

Augustinus yaşadığı zamanlarda olduğu gibi şimdi de hala ünlüdür.

Zamanındaki Hıristiyanlara bol bol vaazlar verdi. Uğradığı kentlerde kendisinden konuşmalar yapmasını istediler.

Elinizdeki bu kitapçıkta Hippone’da verdiği altı vaaz bulunuyor. Augustinus bu vaazlarıyla erkek ve kadınları paskalya gecesi vaftiz olmaya hazırlıyor.

Perhiz zamanı birçok kez konuşuyor ve paskalya haftasında yeni vaftiz olanları eğitmeye davet ediyor. Bu öğretileri okuyarak Hıristiyanlığın ilk zamanlarında katekümenlere verilen bilgilerin bazı evrelerini öğrenmiş olacağız.

211. VAAZ

BİRBİRİMİZİ SEVMELİYİZ

Büyük perhizin başlama zamanıdır. Augustinus katekümenler ve halkıyla konuşuyor. Onlara sevmeyi ve bağışlamayı öğretmek istiyor.

Bunun için, onlara bunu örnekler vererek anlatmaya çalışacak.

KARDEŞİNİ BAĞIŞLA, TANRI DA SENİ BAĞIŞLAYACAKTIR

Büyük perhiz Tanrı’ya ayrılmış bir zamandır. Onun için kadın erkek tüm Hıristiyanlar arasında olması gereken iyi geçinmeden söz etmek istiyorum.

Bir kimse kardeşini kınamak istiyorsa, işin sonu kötüye varmadan bundan vazgeçmeli.

Kardeşlerim, bu konuda çok ciddiyim.Yaşadığımız dünyada karşılaştığımız zorluklar ölümle son bulan dayanıksız yaşantımız için bir tehlikedir.

Bu zorlukların bizleri tamamıyla sarsmaması için Tanrı’ya dua etmemiz gerekir.

Gerçekten de, doğru bir insan bile günah işlemektedir. Onun içindir ki, Rab Tanrı’mız, dua ederken şöyle dememizi istiyor:

"Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim suçlarımızı bağışla" (Matta 6,12).

Yaşamamızı sağlayacak tek çare budur...

ÖFKEYE KAPILMA

Tanrı’ya büyük bir güvenle, "Suçlarımızı bağışla" diye yakarıyoruz, ama bunu bir tek koşulla yapmalıyız:

Bizler de bize karşı suç işleyenleri bağışlamalıyız. Başkalarını bağışlamazsak boşuna Tanrı’nın günahlarımızı bağışlayacağını bekleriz.

Çok kolay bir şekilde öfkeye kapılıyoruz, bu da çok insanca bir davranış:

Ah keşke öfkeye kapılmayacak gücümüz olsaydı; Ne yazık ki kolayca öfkeye kapılıyoruz, çünkü insanız.

Ama yine de çok öfkelenmemeye dikkat etmeliyiz.

Öfke başlarda küçük bir fidan gibidir, bunun büyümemesine dikkat etmeliyiz.

Yüreğimizdeki kötü duygular nedeniyle öfkenin iri bir nefret dalına dönüşmemesi gerekir.

Öfke bir olgudur. İnsanın kardeşinden nefret etmesi başka bir şeydir.

Bir örnek verelim:

Bir baba oğluna kızabilir. Bu çoğu zaman karşılaşılan bir durumudur. Ancak baba oğlundan nefret etmez. Oğlunu düzeltmek için öfkelenmiştir. Şu halde, baba oğluna olan sevgisi yüzünden öfkelenmiştir.

İncil’de şöyle yazıyor:

"Neden kardeşinin gözündeki çöpü görüyorsun da kendi gözündeki merteği farketmiyorsun?" (Matta 7,3) Öfkeye kapılan kardeşini suçluyorsun ama yüreğinde ondan nefret etmeye devam ediyorsun.

Öfke nefretin yanında küçük bir dal gibidir. Bu küçük dalın gelişmesine izin verirsen bir ağaç gövdesi olur çıkar. Tersine, onu kendinden uzaklaştırırsan yok olur gider.

KARDEŞİNDEN NEFRET EDİYORSAN KARANLIKLAR İÇİNDESİN

Demin ne okundu?

İyice dinlediniz mi?

Peki öyleyse: Havari Yuhanna'nın mektubu okunduğunda iyice dinledinizse korkmanız gerek.

Gerçekten de Yuhanna şöyle diyor:

"Karanlık geçmekte, gerçek ışık şimdiden parlamaktadır" (1.Yuh.2,9).

Belki burada sözü edilen karanlığın tutukluların hapishanede içinde bulundukları

karanlıkla aynı olduğunu düşüneceksin. Keşke sadece öyle bir karanlık olsaydı...

Hiç kimse böylesi bir karanlık içinde yaşamak istemez. Kimi zamanlar masum insanları loş hapishanelere tıkarlar.

Evet, din şehitlerini böylesi karanlıklara tıktılar. Etrafları gerçekten karanlıktı,

ama yürekleri ışıl ışıldı.Loş hapishanelerde gözleriyle göremiyorlardı, ama kardeşlerine olan sevgileri yüzünden Tanrı'yı görüyorlardı.

Havari Yuhanna şöyle yazıyor:

"Kardeşinden nefret eden katildir hala karanlıklardadır" (1.Yuh.2,9).

Burada hangi karanlıktan söz edildiğini bilmek ister miydin?

Yuhanna şöyle devam ediyor:

"Kardeşinden nefret eden katildir" (1.Yuh.3,15).

Kardeşinden nefret eden kimse serbestçe yürüyebilir, çıkabilir, uzaklara gidebilir.

Zincirlerle bağlı değildir. Bir hapishaneye de tıkılmamıştır.

Ne var ki onu zincirlerle bağlamaktadır.

"O hapishanede değil ki" diye düşünme.

O elbette ki bir hapishanededir, onun hapishanesi yüreğidir.

"Kardeşinden nefret eden hala karanlıktadır" dendiğini işittin.

Bu karanlığın önemsiz bir şey olduğunu sanma.

Havari Yuhanna bunu çok iyi açıklıyor:

"Kardeşinden nefret eden katildir."

Kardeşinden nefret ediyorsun, endişe duymadan yoluna devam ediyorsun.

Barışmak istemiyorsun. Oysa Tanrı barışman için sana zaman tanıyor.

Bir katil oldun hala yaşıyor musun!

Tanrı sana karşı öfkelense yüreğinde beslediğin kardeşine karşı kötü hislerle

dolu olarak hemen ölürsün.

Ama Tanrı sana acıyor.

Sen de kendine acımalısın.

Git kardeşinle barış.

KARDEŞİN SENİNLE BARIŞMAK İSTEMİYORSA

Belki sen barışmak istiyorsun da kardeşin seninle barışmak istemiyordur.

Bu senin için iyidir. Ama kardeşine merhamet et. Sen şimdi özgürsün.

Sen barışmak istiyorsun ama kardeşin barışmak istemiyor. O zaman çekinmeden şunları söyleyebilirsin:

"Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim suçlarımızı bağışla".

3 - Kardeşine kötülük yaptığını varsayalım. Ama hemen sonra onunla barışmak istiyorsun. ve ona,

"Kardeşim, sana kötülük ettim, bağışla beni" diyorsun.

Ama o, seni bağışlamak istemiyor, yani senin borçlarını silmek istemiyor, ona yaptığın kötülüğü unutmak istemiyor.

Bu kardeş dua ettiği zaman dikkat etmeli, ona yaptığın kötülüğü bağışlamadan dua etmeye koyuluyor.

Ne yapacak?

Duasında ne diyecek?

Göklerdeki Babamız diyecek sonra,

Adın yüceltilsin, Egemenliğin gelsin!

Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun.

Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.

Senden bağışlamanı isteyen kardeşini bağışlamayan sen!

Söyleyeceğin dua ancak buraya kadardır.

Belki de duanın geri kalan kısmını silip yerine başka şeyler koymak isterdin.

Devam edemezsin, orada takılıp kalırsın.

Ya da "suçlarımızı bağışla" demek ihtiyacını duymuyorsan, deme.

Ancak Havari Yuhanna’nın şu sözünü unutma:

"Günahımız yoktur diyorsak, bu kendi kendimizi kandırıyoruz demektir, gerçek de içimizde yoktur" (1.Yuh.1,8).

Aciz biri olduğunun farkındaysan (Bu dünyada gerçekten çok kötülük vardır)

O zaman "suçlarımızı bağışla" de. Ama sonrasına dikkat et:

Hem kardeşini bağışlamak istemedin, Hem de "Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi..." diyeceksin, bu olmaz.

Şu halde bu sözleri söylemeyeceksin. Ama bu sözleri söylemezsen bağışlanmazsın. Söylersen, bir yalan söylemiş olacaksın.

Kardeşini suçundan kurtarmak istemeyen sen gerçeği söyleyebilecek misin?

Seni sadece uyarıyorum.

TANRI SENİ BAĞIŞLAYACAK

Kardeşine; "Sana yaptığım kötülüğü bağışla" diyen seni avutacağım.

Belki böyle bir durum içinizden bazılarının başına geldi.

Varsayalım ki bunu tüm yüreğinle, içtenliğinle alçakgönüllülükle ve gerçeklikle diledin.

Tanrı yüreğin derinliklerini görür,gerçeği söylediğini bilir.

Ne var ki kardeşin seni bağışlamak istemedi. Artık bunun için kaygılanma.

Her ikiniz de kulsunuz ve bir efendiniz var.

Çalışma arkadaşına bir kötülük yaptın, o ise senin borcunu silmek istemiyor.

Her ikinizin de efendisi olan Tanrı’ya durumu anlat.

Efendi seni bağışlayacaktır. Arkadaşın da artık senden bir şey istemeyecektir.

SUÇLARINIZI KABUL EDİN

Bir örnek daha verelim: varsayalım ki kardeşin sana kötülük yaptı ve "sana kötülük ettim, beni bağışla" demiyor.

Bu türden suçlar kötü otlar gibi dal budak sarar!

Tanrı onları tarlanızdan yani yüreğinizden koparıp atsın!

Gerçekten de bir çok kimse kardeşlerine kötülük yapıyor.

Bu kimseler yaptıkları kötülüklerin bilincindeler ve "sana kötülük ettim, bağışla beni" demek istemiyorlar.

Kötülük yaparken utanmadılar da af dilemekten utanç duyuyorlar.

Kötü kişi olmaktan utanmadılar da yaptıkları kötülüğü kabul etmekten utanıyorlar.

İçinizden bazılarınız kardeşlerinizle aynı fikirde değil.

Sözlerim önce sizedir.

Düşünün, yüreğinizin derinliklerine inin.

Davranışınız hakkında doğru yargıya varın.

İçinizden,

"Yaptığımı yapmamam,

söylediğimi söylememem gerekirdi" diye geçirin.

Onun için kardeşlerinizden af dileyin.

Havari Pavlus’un istediğini yapın.

"Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın" (Efes.4,32).

Böyle davranın. Af dilemekten utanmayın.

YAŞADIĞIMIZ SÜRECE KARDEŞLERİMİZDEN AF DİLEYELİM

Kadın erkek, küçük büyük hepinize, halka, kilise adamlarına ve kendime sesleniyorum; iyice kulak verin:

Kardeşlerimize kötülük etmişsek korkalım!

Tanrı bize bir süre tanıyor ölüm zamanımız daha gelmedi.

Hala yaşıyoruz, henüz kimse bizi mahkum etmedi.

Yaşadığımız sürece Peder Allah’ın bizden istediğini yapalım.

O bizim yargıcımız olacaktır.

Belki kardeşlerimize kötülük ettik ya da böyle onları yaralamış olabiliriz.

Böyle bir şey olmuşsa gidip onlardan af dilememiz gerekiyor.

HİÇBİR KÖTÜLÜK YAPMAMIŞSAN YİNE AF DİLEMELİ MİSİN?

Bir başka örnek alalım.

Kimi insanlar başkalarına kötülük yaparlar, sonra da af dilemekten kaçınırlar.

Hepinize sesleniyorum; önümüzde kutsal günler var.

Tüm anlaşmazlıkları halledin.

İçimizden bazıları yüreğin derinliklerine inmesini biliyor.

Kardeşlerinizle aynı fikirde olmadığınızın da farkındasınız.

Ayrıca şundan da eminsiniz:

Hiçbir kötülük yapmadınız, tersine kardeşleriniz size kötülük yaptı...

Belki içinizden şöyle düşünüyor olabilirsiniz.

"Barışacağım ama, asıl bana hakaret eden oydu.

Bana kötülük yaptı ve benden af dilemiyor"

Bu durumda ne yapmalı?

Kardeşinin yanına gidip ona "af dilerim" mi demelisin!

Elbette ki hayır! Yalan söylemeni istemem.

Kardeşine "beni bağışla" demeni istemem.

Aslında ona kötülük yapmadın, bunu çok iyi biliyorsun.

Kendini boşu boşuna suçlama!

Kardeşine hakaret etmedin, ona kötülük yapmadın.

Öyle ise ondan niye af dileyeceksin.

Bunun sana hiçbir yararı olmaz, onun için böyle davranma.

BARIŞI SEVEN KARDEŞLERİNDEN YARDIM DİLE

Ne düşündüğünden, ne söylediğinden emin misin?

Kardeşin sana kötülük yaptı.

Sen ona değil.

Ama gerçekten bundan emin misin?

"Evet bundan eminim" diyorsan

ve eminsen dava bitmiştir.

Öyleyse, madem ki o sana kötülük yapmış, o zaman onun yanına gitme ondan af dileme.

Kuşkusuz aranızda dirliği seven kardeşleriniz vardır.

Onlardan aracılık yapmalarını isteyebilirsin.

Sana kötülük yapan kardeşine "Önce git af dile" diyecekler.

Sen ise, yeter ki bağışlamaya hazır ol.

Tüm içtenliğinle borcunu silmeye hazır ol.

Borcunu silmeye hazırsan Onu şimdiden affetmiş sayılırsın.

DUA ETMEK GEREK

Bundan sonra dua etmek gerek.

Senden af dilesin diye kardeşin için dua et.

Çok iyi biliyorsun ki,

Senden af dilememesi onun için hayırlı değildir...

Dua ederken Rabbe şöyle seslen:

"Rabbim kardeşime kötülük ettiğimi biliyorsun.

Gerçekte bana kötülük eden odur.

Benden af dilemesi gerekiyor.

Yoksa onun için kötü olacak.

Ama ben onun bağışlamasını içtenlikle istiyorum.

KURTARICI İSA’NIN İZİNDE GİDELİM

Özellikle bu perhiz zamanında size söyleyeceklerim var.

Kardeşlerinizle huzur içinde yaşamak için size söylediklerimi yapın.

Perhiz süresince oruç tutulur, Tanrı’ya dua edilir, vücuda zevk verecek şeylerden kaçınılır.

Birbirinizle iyi geçindiğinizi görmek en büyük dileğim.

Gerçekten de, geçimsizlik içinde olduğunuzda üzülüyorum.

"Eğer birinizin başkasından bir şikayeti varsa birbirinizi bağışlayın" (Kolos.3,13).

Ancak o zaman Paskalya Bayramını huzur içinde törenle anabiliriz.

İsa’nın hiçkimseye borcu yoktu.

212. VAAZ

TANRI’YA İNANIYORUM

Bu dua Hıristiyanlığın en önemli öğretisinin girişini oluşturur.

Paskalya’dan on beş gün önce "Tanrı’ya inanıyorum" duasının içeren bir metin katekümenlere verilir.

Birkaç gün sonra da, katekümenler bir ayin sırasında bu metni ezbere söylerler.

Bu, verdikleri sözü yerine getirmeye çalıştıkları bir taahhüttür.

Gerçekten de vaftiz olmuş olanlar, Hıristiyan cemaati önünde ve kilisede

Kurtarıcı İsa’nın gerçek öğrencileri olmaya söz verirler.

Augustinus onlara bu metni sunar.

Bu metinde bir Hıristiyan’ın inanması gereken her şey vardır.

1- Şimdi kurtulmak için neye inanmamız gerektiğini özetleyen bir yazı alacaksınız.

Bu metinin adı "Symbole"dur (Dinsel İlkeler).

"Symbole" sözcüğü Yunancadan geliyor.

Satıcılar kendi aralarında bir iş konusunda anlaşmaya vardıklarında bir işaret yaparlar. İşte bu işarete "Symbole" denir.

Bu, satıcıları birbirine bağlayan bir kontratın işaretiydi, ve onları verdikleri söze sadık kalmaya zorluyordu.

Sizin katekümen grubunuz yürek ve ruh iyiliklerini arıyor.

"Değerli güzel bir taşı arayan" (Mat.13,45) o satıcılar gibi olmalısınız.

Bu değerli taş sevgidir. "Tanrı kendi sevgisini, size vereceği Kutsal Ruh aracılığıyla gönüllerinize aktaracaktır" (Rom.5,5).

Bu sevgi inanç sayesinde alınabilir.

Neye inanmak gerektiği de "Tanrı’ya inanıyorum" adlı inanç ilkesinde yazıyor.

BABA TANRI’DIR

İnanç sahibi olmak,Tanrı’ya, her şeye kadir Baba’ya inanmaktır.

Baba’yı görmek mümkün değildir,Baba ölmez, her zaman yaşar.

O tüm zamanların Kralıdır. O görünen ve görünmeyen her şeyin yaradanıdır.

OĞUL TANRI’DIR

Oğul’u ve bu yüce Tanrı’yı birbirinden ayırmayın.

Baba için söylenen şeyleri, Oğul için de söyleyebiliriz.

Gerçekten de İnsan Oğul şöyle demişti: "Baba ve Ben, biriz" (Yuh.10,30).

Havari Pavlus da şöyle yazıyor: "Oğul Tanrı’dır.

Şu halde Baba’yla eşittir, ancak bu eşitlik çalıntı bir şey değildir" (Filipi.2,6).

Gerçekten de, çalmak başkalarına ait şeyi almak demektir.

Ancak Oğul Baba’ya eşittir. Bu onun doğasıdır. Oğul herşeye kadir midir?

Evet, öyledir, "Her şey O’nun tarafından yaratıldı" (Yuh.1,3)

Üstelik "O, Tanrı’nın gücü ve bilgeliğidir" (1.Kor.1,24)

"Bu bilgelik tek olmasına karşın her şeyi gerçekleştirebilir" (Bil.7,27).

Oğul Tanrı olarak Baba’ya eşittir. Şu halde Baba gibi olduğu için görünmezdir.

Gerçekten de, Baba’nın Söz’ü, yani Oğul "başlangıçta Tanrı’yla birlikteydi ve bu söz Tanrı’ydı" (Yuh.1,1).

Ayrıca Oğul Tanrı olarak ölmez, hep yaşamaktadır.

Hep aynıdır, değişmez...

Baba’nın Söz’ü Tanrı’nın biricik Oğlu’dur.

Baba ile birlikte yaşar.

Bu yaşamı değişmez yani

Oğul aşağı bir duruma düşemez.

Gerçekten de, hiç değişmeyen bir şey ne küçülebilir, ne de daha yetkin olabilir.

Yetkin bir şey artamaz.

"Oğul’un kendisi tüm çağların Kralıdır" (1.Tim.1,19).

Oğul görünen ve görünmeyen şeyleri yarattı.

Gerçekten de havari Pavlus bu konuda şöyle yazıyor:

"Tanrı, gökte ve yeryüzündeki herşeyi, görünen ve görünmeyen yaratıkları, dünya üzerindeki güç ve yetki sahibi egemenlikleri, melekleri Oğul’da yarattı. Herşey Oğul aracılığıyla ve Oğul için yaratıldı. Ve var olan herşey varlığını onun aracılığıyla sürdürmektedir" (Kolos.1,16-17).

OĞUL İNSAN ŞEKLİNİ ALDI

"Tanrı’nın Oğlu sahip olduğu yüceliğinden soyunarak (aynı zamanda Tanrı kalarak) kul özünü aldı" (Filipililer 2,7).

İşte onun içindir ki, bu kul haliyle daha önce görünmeyen kişi görünür oldu:

- O, Kutsal Ruh ve Bakire Meryem’den doğdu.

Bu kul haliyle önceden herşeye kadir olan O, zayıf biri oldu.

- Pontius Pilatus zamanında acılar çekti.

Bu kul haliyle ölmeyen O, ölümü tanıdı.

- O’nu haça çivilediler sonra bir mezara koydular.

Bu kul haliyle, O ki tüm çağların kralıydı,

- Üçüncü gün ölüler arasından dirildi.

Bu kul haliyle, görünen ve görünmeyen herşeyin yaratıcısı olan O, bir daha hiç terketmeyeceği Tanrı’nın katına çıktı.

- O, Baba’nın sağında oturuyor...

Bu kul haliyle,

- O ölüleri ve dirileri yargılamaya gelecektir.

Bu kul haliyle, dirilerin yaşamı olan O, hepimiz gibi ölmek istedi.

KUTSAL RUH TANRI’DIR

Baba bizlere Oğul aracılığıyla Kutsal Ruh’u gönderdi.

Kutsal Ruh Baba ile Oğul’un Ruhudur.

Baba ile Oğul O’nu gönderiyorlar.

Ne var ki Kutsal Ruh ne Baba’dan ne de Oğul’dan doğmuştur.

Bu Ruh, Baba ve Oğul ile birdir.

Baba ve Oğul’a eşittir.

TANRI’DA ÜÇ KİŞİ VARDIR:

BABA, OĞUL VE KUTSAL RUH

Baba, Oğul, Kutsal Ruh herşeye kadir tek bir Tanrı’dır.

Tanrı, görülemez,Tanrı ölemez, Tanrı tüm çağların kralıdır.

Tanrı görünen ve görünmeyen herşeyi yarattı.

Bizler, üç Tanrı vardır, üç herşeye Kadir vardır,dünyayı yaratan üç Tanrı vardır demiyoruz.

Bunların hiçbirini demiyoruz.

Onlar üç Tanrı değildir.

Buna karşın, Tanrı’da; Baba, Oğul ve Kutsal Ruh vardır,

Baba Oğul değildir, Oğul Baba değildir, Kutsal Ruh ne Baba ne Oğul’dur.

Ama bir tanesi Oğul’un Babasıdır, öteki Baba’nın Oğlu’dur,

ve üçüncüsü de Baba ve Oğul’un Ruh’udur.

Anlamak için inanınız.

"İnanmıyorsanız anlayamazsınız" (İşaya 7,9).

BİZİ KURTARAN İNANÇ

İnanıyorsanız, o zaman günahlarınızı bağışlayacak Tanrı’nın sevgisine güvenin.

"Evet, Tanrı sizi sevdiği için kurtuldunuz.

Bu kurtuluş sizin çabalarınızın sonucu değildir.

Esenlik Tanrı’nın bir armağanıdır.Bu yüzden hiç kimse böbürlenemez" (Efes.2,8-9).

Tanrı size şekil verecektir, Tanrı iyi işlerinizden dolayı sizi Mesih İsa’da yaratacaktır.

"Çünkü biz, Tanrı’nın önceden hazırladığı iyi işlerin yolunda yürüyelim diye Mesih İsa’da yaratılmış olarak Tanrı’nın eseriyiz" (Efes.2,10).

Önceki halinizi terkettiğinizde ve yeni kişiler olduğunuzda (Efes.4,24), gerçekten yeniden yaratılmış olacak ve "yeni bir şarkı" söyleyeceksiniz (Esin.5,9).

O zaman İncil’de vaadedilen iyilikleri, Tanrı’nın sonsuz iyiliklerini alacaksınız.

İlk insanın hatası yüzünden tüm insanlar ölüyor, bu da çok doğru bir şey.

Ne var ki ölümden sonra, sonunda, tüm vücudunuzun ölümden kalkacağına inanın.

2- "Tanrı’ya İnanıyorum" içinde rastlayacağınız her şey Kutsal Kitaplarda yazılıdır...

"Tanrı’ya İnanıyorum"u duyduğunuzda, onu kağıda ya da başka bir yerlere değil de yüreklerinize kazıyın.

"Tanrı kendi mutluluğuna katılmanız için sizi davet ediyor" (1.Selan.2,12).

Tanrı size yeni bir yaşam verdiğinde Kutsal Ruh’u aracılığı ile kendisini yüreklerinize "Symbole"u yazacaktır.

O zaman inandığınız şeyi seveceksiniz, ve inanç sizde sevgi aracılığıyla faaliyet gösterecektir.

Böylelikle, Rab Tanrı’ya hoş geleceksiniz.

"Symbole" yani "Tanrı’ya İnanıyorum" işte budur.

Katekümen devresinde Kutsal Kitaplar ve rahipler sayesinde bunu zaten öğrenmiş bulunuyorsunuz.

Vaftiz olduğunuzda "Tanrı’ya İnanıyorum" adlı bu çok kısa metin inandığınız şeyi belirtmeye ve inançta ilerlemenize yardımcı olacaktır.

59. VAAZ

"BABAMIZ" DUASI

Hıristiyan olmaya hazırlanan kişiler hazırlık döneminde önce "Tanrı’ya İnanıyorum" duasını öğrenirler.

Bu duayı Hıristiyanların önünde tekrar ederler.

Sekiz gün sonra bu kişilere Rabbin öğrettiği "Babamız" duası açıklanır ve öğretilir.

Augustinus bu kişilere bu duayı açıklamaya çalışacak.

Sekiz gün sonra tam paskalya gecesinden önce söylemeleri için bu duayı ezbere öğrenmeleri gerekiyor.

1- Ezbere söylemiş olduğunuz şeye inanmanız gerek.

Duada ne istemeniz gerektiğini işittiniz.

Tanrı’ya inanmıyorsanız ona dua edemezsiniz.

Havari Pavlus bunu şu sözlerle ifade ediyor:

"İnsan Rabbe inanmıyorsa, ona nasıl dua edebilir" (Roma.10,14).

İşte bu yüzden ilk önce "Tanrı’ya İnanıyorum" duasını öğrendiniz.

Bu, imanın kuralıdır.

Bu iman kısa olduğu kadar büyüktür de.

Bu kural kısadır çünkü az sözcükten oluşmuş.

Ama çok önemlidir.

Çünkü sözcüklerin anlamları çok derindir.

Öğrenmeniz gereken bu gün duyacağınız duayı sekiz gün içinde ezbere söyleyeceksiniz.

Bu duayı İncil okunurken de duymuştunuz.

Bu duayı İsa’nın kendisi öğrencilerine öğretti.

Onlar sayesinde bu dua bize kadar geldi.

Gerçekten Mezmurlardan birinde şöyle yazıyor:

"Tüm yeryüzü onların sesini duydu" (Mezmur 18/19,5).

GÖKLERDEKİ BABAMIZ

Göklerde bir Babanız var.

Onun için yeryüzündekine bağlanmayın.

Gerçekten yakında şöyle diyeceksiniz:

"Göklerdeki Babamız"

Büyük bir aileye ait olacaksınız.

Baba’nın gözünde zenginle yoksul kardeştir.

Baba’nın gözünde efendi ile köle kardeştir.

Yeryüzünde, Hıristiyanların değişik ortamlardan gelen babaları vardır.

Kimilerinin babaları önemli kişilerdir, kimilerininkiler ise değildir.

Ancak her Hıristiyan göklerdeki bir tek Baba’ya dua eder.

Babamız göklerdeyse mirasımız da oralardadır.

Babamızın eli açıktır.

Öyleyse, onunla birlikte bize bol bol vereceği zenginliklere sahip olacağız.

O bize mirasını veriyor.

Mirasını bize bırakması için onun ölmesi gerekmiyor.

Mirasını bize vermek için onun bizi terketmesi gerekmiyor.

O her zaman hazırdır ve bizi bekliyor.

Bizler isteklerimizi Babamız Tanrı’ya sunmayı öğrendik.

Şimdi de ondan ne isteyeceğimizi öğrenelim.

Böyle iyi bir Baba’ya, ondan kötü şeyler isteyerek saygısızlıkta bulunmayalım.

3- Bakalım, Rabbimiz İsa göklerdeki Babamızdan ne istememiz gerektiği konusunda ne diyor?

ADIN YÜCELTİLSİN

"Adın Yüceltilsin" demekle Tanrı’dan ne istemiş oluyoruz?

Tanrı’nın adı her zaman kutsaldır.

Bunun tersi olamaz.

Öyleyse, neden ondan adının kutsal olmasını istiyoruz?

Bizleri de kendisi gibi kutsal kılması için.

Evet, Tanrı’nın adı daima kutsaldır.

Tanrı’dan adının kutsal olduğunu yaşantımızda bize öğretmesini istiyoruz.

Vaftiziniz sırasında bu Tanrı adının sizde kutsal olduğu kabul edilecektir.

Peki vaftizden sonra da bu isteği neden tekrar edeceksiniz?

Aldığınız lütfu korumak için.

4- Bu dileği başka bir dilek izliyor.

HÜKÜMDARLIĞIN GELSİN

Babadan bunu ister isteyin, ister istemeyin bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Tanrı’nın hükümdarlığı öyle de böyle de gelecektir.

Peki öyleyse bu istekte neden bulunuyoruz?

Bunu biz Hükümdarlığın bizim için de gelecektir.

Tanrı’nın, bizleri de, kral olarak geldiğinde arkadaşları olarak kabul etmesini istiyoruz.

5- Üçüncü isteğimizi de şöyle dile getiriyoruz:

GÖKLERDE OLDUĞU GİBİ

YERYÜZÜNDE DE SENİN İSTEĞİN OLSUN

Bunun anlamı şudur:

Melekler gökte Tanrı’ya nasıl hizmet ediyorlarsa bizler de dünyada öyle hizmet etmeliyiz.

Kutsal melekler Tanrı’ya itaat ediyor ve ona saygıda kusur etmiyorlar.

Tanrı’nın buyruklarını sevgiyle yapıyorlar.

Şu halde, bunu söylerken biz de

Tanrı’ya sevgiyle itaat edeceğimizi söylüyoruz.

Bu sözleri başka şekilde de anlayabiliriz:

İçimizdeki cennet (gök) ruhumuzdur.

Yeryüzü ise bedenimizdir.

Öyleyse:

"Göklerde olduğu gibi yeryüzünde de senin isteğin olsun"

dediğimizde:

Tanrı’nın buyruğundan bildiğimize göre bedenimizin de itaat etmeye hazır olması gerekir.

Beden ile ruh birbirleriyle savaşırken bile Tanrı’nın buyruklarına itaat edebiliriz.

Bununla birlikte sevgili dostlarım, yeryüzü gökle savaştığı gibi beden ruhla savaşıyorsa (Galat.5,17) ruhun da bedene karşı savaşması gerekir.

Böylece yeryüzü, göğü yenemeyecektir.

Bu savaşa engel olamıyorsak en azından kötü isteklerimize gem vuralım.

"Göklerde olduğu gibi yeryüzünde de senin isteğin olsun" cümlesini başka şekilde de anlayabiliriz.

Hıristiyanlar, vaftizle, gökten gelen insana yani İsa’ya benzerler.

Vaftiz olanlar için onlar "gökten"dir diyebiliriz.

Tersine Mesih’e "inanmayanlar yeryüzü insanına benzerler" (I.Korint.15,17).

Onlara "dünyalı" derler.

"Göklerde olduğu gibi yeryüzünde de senin isteğin olsun"

dediğimizde;

çok iyi Babamıza, "Biz Hıristiyanlar, sana nasıl inanıyorsak,

inanmayanların da sana inanmalarını sağla" isteğinde bulunmuş oluruz.

Böylece düşmanlarımız için de dua etmesini öğrenmiş oluyoruz.

Duanın daha sonraki kısmında şöyle deniliyor:

GÜNLÜK EKMEĞİMİZİ BUGÜN DE BİZE VER

Bunu söylemekle Babadan vücudumuza gereken yiyeceği istemiş oluyoruz.

Gerçekte "ekmek" gerekli olan herşeyi temsil etmektedir.

Aynı zamanda günlük ekmekle Efkaristiya’da aldığımız ekmeği de anlayabilirsiniz.

Her iki durumda da "günlük" sözcüğünü tekrarlamakta yarar vardır...

Evet, bu dünyadaki yaşamımızı sürdürebilmek için, acıktığımızda ekmeğe gereksinimimiz vardır.

Öbür dünyada, açlık duymayacağız, onun için ekmek istemek gereğini duymayacağız.

EFKARİSTİYA’DAKİ EKMEK

Komünyon’la aldığımız ekmeğe de gereksinimimiz var.

Tanrı’dan onu bize vermesini dileyelim, Gerçekte bu sözleri söyleyerek bizi bu ekmekten ayrı düşürecek kötülüğü yapmamayı istiyoruz.

SÖZDEKİ EKMEK

Tanrı Sözünü her gün dinliyorsunuz:

Bu Söz de ekmektir.

Bu Söz midemiz için değil aklımız için bir ekmektir.

Öldükten sonra acıkmayacağız, artık ekmeğe gereksinimimiz olmayacak.

Efkaristiya’ya da gereksinimimiz olmayacak.

Gerçekten de, Efkaristiya’da vücudunu yememiz için bize veren Mesih’le birlikte olacağız.

Ne size öğrettiğimiz sözleri söylemenize ne de Kutsal Kitabı okumanıza gerek kalacak.

Evet, Baba’nın Sözü olan Tanrı’nın Oğlu’nu kişiliğiyle göreceğiz.

Her şey onun aracılığıyla yaratıldı.

Melekleri besleyen odur.

Onları aydınlatan, onlara bilgeliği öğreten odur.

Gerçekten de melekler öğrenilmesi zor bir dilin sözlerini öğrenerek, bu bilgeliğe sahip olmuyorlar, onlar, kendilerini sarhoş edecek gerçek Söz’ü içiyorlar.

O Söz’le Tanrı’ya övgüler sunuyor ve durmadan şarkılar söylüyorlar.

Gerçekten de Mezmurun dediği gibi:

"Rab, senin evinde oturanlara ne mutlu, durmadan sana övgüler sunuyorlar" (Mez.83/84,5).

7 - SUÇLARIMIZI BAĞIŞLA

Vaftiz, Tanrıya olan tüm borçlarımızı siler, yani tüm suçlarımızı.

Ne var ki, bu dünyada hiç kimse kötülük etmeden yaşayamaz.

Belki yapılan kötülük büyük bir suç teşkil etmeyebilir.

Bu suç Mesih’in vücudunu almamıza engel oluşturmayabilir.

Evet, bu dünyada hiç kimse kötülük yapmadan yaşayamaz.

Vaftizi de yalnız bir kez alabiliriz.

Öyleyse duayla her günkü suçlarımızı yıkamak çaresine sahibiz.

Bir tek koşulla:

Şimdi söyleyeceğim şeyi yapmak koşuluyla.

BİZE KÖTÜLÜK EDENLERİ BAĞIŞLADIĞIMIZ GİBİ

Dostlarım şunu da ekleyeyim ki, sizler Tanrı’nın çocukları olacaksınız.

Her hangi önemli bir İnsanın çocukları olmayacaksınız.

Acaba önemli bir kişi sizlerden birini evlat edinmeyi düşünüyor mu?

Tanrı sevgisi, hepinizi onun çocukları yapıyor.

Her gün "Babamız" duasını okuyacaksınız.

Bu duayı özellikle vaftiz olduktan sonra söyleyeceksiniz.

Evet bu dua sizin için ancak vaftizden sonra gerçek duaya bürünecektir.

Sekiz gün sonra bu duayı ezbere söyleyeceksiniz.

Ama şimdilik bunu söylememelisiniz.

Vaftizden sonra bu dua gerçekten sizin duanız olacaktır.

Henüz doğmamış biri "Babamız" diyemez.

Ama vaftizden sonra her gün bu duayı söyleyebilirsiniz.

Kardeşlerim, size bunu bildirmek istedi.

Tanrı’nın sevgisinde sizler benim çocuklarımsınız, ve Baba’nın huzurunda da kardeşlerimsiniz.

Doğrusu size derim ki; biri gelip size hakaret etse size karşı suç işlemiş olur.

Suçunu kabul ederek gelip sizden af dilerse, o zaman, onu hemen tüm yüreğinizle bağışlayın.

Tersi durumda Tanrı sizin üstünüze gelecek bağışlamayı durduracaktır.

Gerçekten de, bağışlamazsanız Tanrı da sizi bağışlamayacaktır.

Tanrı bize şöyle diyor:

Hiç suç işlemeyen benden, bağışlanmayı istemekte haklısınız.

Çünkü bende hiç suç bulunmaz.

Böyle olduğu halde, ben bağışlıyorum oysa siz bağışlamak istemiyorsunuz...

Bu yaşamda insan günah işleyebilir, Tanrı da günahları bağışlayabilir.

İşte onun içindir, bağışlanmayı istiyoruz.

Öteki dünyada günah olmadığı için bağışlanma da yoktur.

Duaya devam ediyoruz.

8 - BİZİ GÜNAH İŞLEMEKTEN KORU VE KÖTÜLÜKTEN KURTAR

Ayartıcıya yani kötülükler ruhuna "evet" dediğin anda günah eğilimine düşersin.

Gerçekten de, bu dünyada, kötülüğün bizi denemesi yararlıdır.

Ancak günah eğilimine düşmen iyi değildir.

Örneğin kötü bir şey yapman için sana para veriyorlar, yani seni satın almaya kalkıyorlar.

Bu bir ayartmadır.

Evet, bir yandan bu parayı almak istiyorsun,

Tanrı’ya verebileceğinin bir kanıtıdır da aynı zamanda.

Parayı kabul etmezsen temiz kalırsın.

Sana bir öğüt vereyim:

Para sahibi olma arzusuna önem verme, o zaman para seni kirletmeyecektir.

Kapını ayartmalara kapa ve sürgüyü çek.

Sürgü Tanrı sevgisidir.

Dua etmeden hiç kimse ayartmalardan kurtulamaz.

Tanrı’nın yardımı şart.

Bizler çeşitli biçimde ayartılırız.

Armağanlarla ya da tehditlerle ayartılırız.

Bizi parayla satın alamazlarsa korkutarak bizi elde etmeye çalışırlar.

Tanrı’ya sağlam bir biçimde bağlıysan o zaman Tanrı senin "Bizi günah işlemekten koru" dileğini duyar.

Böylelikle kötü eğilimlerinin ve boş korkularının üstesinden gelebilirsin.

Şu halde, bu dünyada günah eğilimine düşmemeyi dilememiz gerekir.

Gerçekten de, yeryüzündeki yaşamımız ayartmalarla doludur.

Kötülüklerden kurtulmayı da istemeliyiz.

Çünkü yeryüzünde yeterince kötülük vardır.

"Babamız" duasında topu topu tam yedi dilek vardır.

Bunların üç tanesi Tanrı’yla birlikte hep sürecek yaşamla ilgilidir.

"Adın Yüceltilsin"

3. GUELFERBYTANUS VAAZI

İSA’NIN ÇEKTİĞİ ISTIRAPLAR

İsa’nın ölüm yıldönümü olan kutsal Cuma gününde Hıristiyanlar biraraya gelirler.

İncil’den Rab İsa’nın çektiği ıstıraplarla ilgili bölümler okunur.

Augustinus bunu cemaatine açıklıyor.

1- Rabbimiz ve Kurtarıcımız Mesih İsa’nın ıstırapları esenliğimizi haber vermektedir.

Bize sabırlı olmasını öğretmektedir.

Biz Hıristiyanlar, yüreklerimizde, Tanrı’nın lütuflarından tamamen emin olmalıyız.

Gerçekten de, hep Baba’yla birlikte yaşayan Tanrı’nın biricik Oğlu bizler için insan oldu ve bir aileden dünyaya geldi.

Üstelik, insanlar tarafından öldürüldü.

Oysa bütün insanları yaratan oydu.

Rab bizim için çok büyük şeyler yapmayı vaadetti.

Bizler için ıstırap çekmeyi ve ölümü kabul etmesi çok daha büyük şeydir.

Şimdi işte bütün bunları bir gözden geçireceğiz.

Kuşku yok ki, İsa Tanrı’ya ait olan herkes için yaşamını verecektir.

Gerçekten de bizler için ölmüştü.

Kimse bundan kuşku duyamaz.

Günün birinde, tüm insanlar Tanrı’yla birlikte yaşayacaktır.

Ancak bizler zayıf yaratıklarız ve buna inanmakta zorluk çekiyoruz.

Neden?

Oysa Rabbin yaptıkları daha da şaşırtıcı:

Tanrı tüm insanlar için öldü.

Mesih kimdir? Mesih Baba’nın Sözü’dür.

Havari Yuhanna şöyle diyor:

"Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı" (Yuh.1,1)

Yuhanna ekliyor:

"Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yuh.1,14).

Tanrı’nın Söz’ü ölemezdi.

Onun için, Rab bizlerinki gibi ölen bir vücuda büründü.

Ancak bu şekilde Rab bizler için ölebildi.

Ölmemesi gereken kişi ölümlü olan bizlere yaşam vermeyi istedi.

Şu halde, bizler de Rabbimiz Mesih İsa’nın haçından dolayı gurur duyalım.

Mesih’in haçıyla dünya artık bizim için ölmüştür, bizler de dünya için (Gal.6,14).

Bu haçtan utanmayalım Genelde inancımızın ortaya çıktığı alnımıza haç işareti yapalım.*

* Bir Hıristiyan alnına haç işareti yaptığında, Mesih’le gurur duyduğunu göstermek ister.

227. VAAZ

EFKARİSTİYA

Paskalya gecesinde yeni vaftiz olanlar ilk kez Efkaristiya’yı alırlar.

Augustinus’un o sıralarda onlara hitap etme fırsatı olmaz.

Paskalya günü yeni vaftiz olanlar yine kilisededirler.

Önlerinde duran sunak yerini, sunağın üstündeki Mesih’in kanına ve vücuduna dönüşecek ekmekle şarabı görürler.

Bunun üzerine Augustinus onlara Efkaristiya’dan söz eder.

İSA’NIN KANINI VE BEDENİNİ SIKÇA ALIN

Vermiş olduğum sözü unutmadım.

Vaftiz oldunuz.

Size İsa’nın kanından ve vücudundan söz edeceğimi söylemiştim.

İsa’nın kanını ve vücudunu geçen gece aldınız.

Şimdi de, sunağın üzerinde ekmekle kupayı görüyorsunuz.

İçinize ne aldığınızı bilmeniz gerekiyor.

Bunu yine alacaksınız.

Ve her gün almanız gerekiyor.

Sunak üzerinde gördüğünüz bu ekmeği Tanrı Söz’ü Kutsal kıldı.

Şimdi o ekmek Mesih’in Vücudu’dur.

Kupayı, ya da Kupadaki şarabı da Tanrı’nın Söz’ü Kutsal kıldı.

Şimdi o Mesih’in kanıdır.

Bu ekmek ve şarapla Rab İsa bize vücudunu ve kanını vermek istedi.

İsa kanını Tanrı günahlarımızı bağışlasın diye bizim için döktü.

Böylelikle o Tanrı olduğu için Tanrı yaşamını sizinle paylaştı.

Daha önce ise bizim yaşamımızı paylaşmıştı.

Gerçekten de bizler yaşamak için gereken şeylere sahip değildik.

Onun da ölmek için gereken şeyleri yoktu.

Onun içindir ki, bizle şaşırtıcı bir değiş tokuş yaptı.

Bize ait olanı aldı ve öldü.

Ve biz de O'nun sayesinde yaşayacağız.

2- Bu yüzden Tanrı'mız İsa'nın ölümünden utanç duymamalıyız.

Tersine İsa'nın ölümüne inanmalı ve O'nunla gurur duymalıyız.

O bizde bulduğu ölümü aldı.

İsa sadık biriydi, ve bize yaşam vermeyi vaadetti.

Bu yaşam O'nda idi, bizler bu yaşamı kendiliğimizden elde edemezdik.

Evet, Rab bizi çok sevdi.

Tamamen günahsız olan O biz günahkarlar uğruna acı çekti.

Günahlarımızla hakettiğimiz acıyı O çekti.

Hakbilir olan O,

Tanrı'nın dostlarına verdiklerini bize de verecektir...

Onun için, büyük bir güvenle şunu bildirebilirsiniz:

Mesih bizim için haça çivilendi.

Bunu korkmadan, sevinçle dile getirelim.

Utanmayalım, tersine gurur duyalım.

Havari Pavlus Mesih'in ıstıraplarında gurur duyulacak bir neden görüyor.

Pavlus İsa'nın büyüklüğünü anımsatabilir, Onun Tanrı olduğunu söyleyebilirdi, ve Mesih'in yaptığı harika şeylerden gurur duyabilirdi.

Gerçekten de, Mesih Baba ile birliktedir, dünyayı yaratan O'dur, ve bizler gibi insan olmasına karşın, O'nun için dünyayı yönetti diyebiliriz.

Bütün bunlar yerine Pavlus şöyle diyor:

"Ben sadece Rabbimiz Mesih İsa'nın çarmıhından başka bir şeyle asla övünmek istemiyorum" (Gal.6,14).

İsa'nın kanını ve vücudunu temiz bir yürekle alırsanız aldığınız şey olursunuz.

SİZLER MESİH’İN VÜCUDUSUNUZ

Gerçekten de Havari Pavlus şöyle yazıyor:

"Biz çok sayıdayız.

Ama yine de, bir tek ekmek var, bizler de bir tek bedeniz" (1.Kor.10,17).

Rabbin kurduğu bu kutsal sırrı şöyle açıklıyor:

"Bir tek ekmek var. Çok sayıda olmamıza karşın bizler bir tek bedeniz."

Bu ekmek bize birlik olmamız gerektiğini gösteriyor.

Gerçekten de, bu ekmek birçok buğday taneciğinden oluştu.

Ama buğdaylar ekmek olmadan önce ayrıydılar.

Önce onları ezdiler.

Sonra, onları hamur yapmak için suyla karıştırdılar.

Buğday ezilmemiş ve suyla karıştırılmamış olsaydı ekmek denilen şeyi oluşturamazdı.

Sizler de, bir bakıma buğday taneleri gibisiniz.

Kötülük ruhunu kovan oruç ve dua taşı altında ezildiniz.

Böylece alçakgönüllü oldunuz.

Sonra vaftiz edildiniz.

Vaftiz suyu bir bakıma sizi ekmek olacak hamur haline soktu.

Ne var ki ateşin sıcaklığı olmazsa bu hamur ekmek haline dönüşemez.

Bu ateş kutsal yağla size sürülen işarettir.

Bu ateşin anlamı nedir?

Bir kandilde, ateşi besleyen yağdır.

Sizin için bu yağ Kutsal Ruh’un gizemidir.

Havarilerin İşlerinde yazılanlara dikkat edin,

Bu kitap okunmaya yeni başlandı...

Bu kitap aşama kaydetmenizde size yardımcı olacaktır.

Rab için biraraya geldiğinizde boş boş konuşmayın.

Dikkatinizi kutsal kitaplarda yazılanlara verin...

Pentekost gününde Kutsal Ruh’un hangi yolla geldiğine bakın ve düşünün.

Kutsal Ruh şöyle geliyor:

kendini, diller, alevden diller biçiminde gösteriyor.

Kutsal Ruh içimizi sevgiyle doldurur.

Onun sayesinde Tanrı aşkıyla yanar ve dünyadan tiksiniriz.

Kutsal Ruh içimizde kötü ne varsa yakar kül eder.

Böylece yüreğimiz altın gibi saflaşır.

Kutsal Ruh'un bu ateşi size vaftiz suyundan sonra gelmektedir.

Bu ateşle sizler Mesih'in vücudu olan ekmeğe dönüşürsünüz.

EFKARİSTİYA AYİNİ NASIL YAPILIR

Efkaristiya ayininin nasıl yapıldığını biliyorsunuz.

Duaya başlamadan önce şu sözler söylenir:

"Yüreğinizi yukarıya yöneltin"

Böyle davranmak Mesih’in üyelerine uygundur.

Gerçekten de sizler Mesih’in üyeleri (uzuvları) oldunuz.

Peki başınız nerede?

Vücudun uzuvları olduğu gibi bir başı da vardır.

Baş öne geçmezse uzuvları onu izleyemez.

Bizim başımız Mesih nereye gitti?

"Tanrı’ya İnanıyorum" duasını söylerken ne diyorsunuz?

Şöyle demiyor musunuz?

"Rab, üçüncü gün, ölüler arasından dirildi.

Göğe çıktı.

Baba’nın sağında oturuyor."

Başımız İsa’dır, O da göklerdedir.

Onun içindir ki:

"Yüreğinizi yukarıya doğru yöneltin" dendiğinde

sizler:

"Yüreğimizi Rabbe yöneltiyoruz" diyorsunuz.

Ne, yaptığımız hayır işleriyle, ne de sırf kendi çaba ve gücümüzle yüreğimizi Rabbe yöneltebiliriz.

Gerçekten de yüreğimizin yukarıya yönelik olmasını ancak Tanrı sağlayabilir.

Onun içindir ki, cemaat

"Biz yüreğimizi yukarıya Rabbe doğru çeviriyoruz"

diye karşılık verdiğinde ayini yöneten episkopos ya da papaz

"Tanrı’mız Rabbe şükranlarımızı sunalım..." der.

Yüreğimizin yukarıya yönelik olmasından dolayı Tanrı’ya şükranlarımızı sunalım.

Gerçekten de Tanrı’nın bu lütfu olmasaydı yüreğimiz dünyaya yönelik kalacaktı.

Bunun böyle olduğunu şu sözlerle dile getiriyoruz:

"Tanrı’ya şükretmek gerçekten doğru ve iyidir".

Gerçekten de, yüreğimizin yukarıya, başımız olan İsa’ya yönelmesine O neden olmaktadır.

Sonra ekmek ve şarap İsa’nın kanı ve vücuduna dönüşmektedir.

Tanrı’ya sunulan bu kurbanda Tanrı bizim kendi kendimiz olarak onun kurbanı olmamızı istiyor.

Bu açıkça görülüyor.

Çünkü sunulan ekmek ve şarap aynı zamanda bizleri de temsil etmektedir.

Bu ekmekle şarap İsa’nın vücudu ve kanına dönüştükten sonra, İsa’nın öğrettiği duayı okuyoruz.

Bu duayı ezbere öğrenip söylediniz.

Sonra;

"Huzur sizinle birlikte olsun" denir.

Ve bütün Hıristiyanlar kardeşler gibi kucaklaşırlar.

Bu hareket barış ve huzur işaretidir.

Bu hareketin yüreğimizle uyum içinde olması gerekir.

Bu huzur hareketi seni kardeşinle daha yakın kılar.

Aynı şekilde yüreğin de onun yüreğine yakın olmalı.

Bunlar çok büyük, çok yüce gizlerdir.

Bu gizleri sana emanet ediyorlar ancak bazı koşullar altında.

Bu koşulları bilmek ister misin?

Havari Pavlus şöyle diyor:

"Her kim uygunsuz şekilde ekmeği yer ya da kupadan içerse, Rabbin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş sayılır" (1.Kor.11,27).

Uygunsuz şekilde almak ne demektir?

Bu şu demektir: Alay ederek almak, hor görerek almak, ekmeğe ve şaraba değersiz şeylermiş gibi bakmak.

Gözlerinle gördüğün şeyler uzun süreli şeyler değildirler.

Ancak onların temsil ettiği ve senin görmediğin şeyin sonu yoktur ve o daima kalıcıdır.

Gerçekten de, ekmeği alırız yeriz ve onu yok ederiz.

Ama acaba İsa’nın vücudu da yok ediliyor mu?

İsa’nın Kilisesi yok ediliyor mu?

İsa'nın uzuvları yok ediliyor mu?

Hayır, hiç de değil.

Gerçekten de İsa'nın vücudu sayesinde Hıristiyanlar yeryüzünde arınıyorlar, gökte ise Tanrı'nın mutluluğuna katılıyorlar.

Burada belirtilen İsa ile olan birlikteliğimiz daima sürecektir.

Onu temsil eden ekmekle şarap yok olacaktır.

Öyleyse İsa'nın vücudunu alın, böylece düşünceleriniz İsa'nınkilerle aynı olacaktır.

Yürekleriniz hep yukarıya doğru yönelik olacaktır.

Yeryüzündeki nesnelere değil de göklerdekine güvenin.

Tanrı'ya olan imanınız sağlam olsun.

Tanrı imanınızı kabul etsin.

Şimdi görmüyor ama inanıyorsunuz.

Yukarıda, gökte göreceksiniz.

İşte o zaman sonu olmayan bir mutluluk içinde olacaksınız.

232. VAAZ

RAB İSA ÖLÜLER ARASINDAN DİRİLDİ

Augustinus Paskalya Haftası içinde diri İsa’dan söz ediyor ve bu konuyla ilgili İncil bölümlerini açıklıyor.

Vaazında, Luka’ya göre İyi Haber’in metinlerini açıklıyor.

İNANMAYAN HAVARİLER

Şimdilik, bugün işittiklerimize kulak verelim.

Burada, Havarilerin inanç eksikliğinden söz etmiştim.

Bugün, Luka bundan daha açık bir şekilde söz ediyor.

Böylelikle mutluluğumuzu daha iyi anlamış olacağız.

Gerçekten de Tanrı bize göremediğimiz şeye inanmak lütfunu veriyor.

İsa Havarilerini çağırdı.

Onları eğitti, onlarla birlikte bu dünyada yaşadı.

Onların önünde olağanüstü işler başardı, hem de sürekli bir biçimde.

Ölen insanları diriltti.

Tüm bunlara rağmen Havariler İsa’nın kendi vücudunu ölüler arasından dirilttiğine inanamadılar.

HAVARİLER KADINLARIN SÖYLEDİKLERİNE İNANMIYORLAR

Kadınlar mezara geldiler.

Orada, İsa’nın vücudunu bulamadılar.

Melekler onlara şöyle dedi:

"Rab ölüler arasından dirildi".

Bunun üzerine kadınlar olanları havarilere bildirmeye gittiler.

Peki öyleyse? Metinler bu konuda ne diyor?

Bu konuda ne işittiniz?

"Ne var ki havarilere kadınların söyledikleri saçma geldi ve onlara inanmadılar" (Luka 24,11).

İşte insanlığın acınacak durumu:

Gerçekten de, Havva’nın yılan hakkında söylediklerine hemen inanılıyor.

Yalancı bir kadına inanılıyor, bu da bizi ölüme götürüyor.

Burada bizi yaşama götürecek doğruyu kadınlar söylediğinde inanılmıyor.

Kadınlara inanmamak gerekiyorsa, o zaman Adem, Havva’ya neden inanmıştı?

Kadınlara inanmak gerekiyorsa, o zaman Havariler Tanrı’nın dostları olan kadınlara neden inanmadılar?

Burada Rabbin iyiliğine, her birimizden ne istediğine bakalım.

Gerçekten de Rabbimiz Mesih İsa ölüler arasından dirilişini ilk olarak kadınların bildirmesini istedi.

Peki neden?

İnsanı günaha düşüren bir kadındı.

İnsanı ayağa kaldıran da bir kadındır.

Evet, Mesih’i dünyaya getiren genç bir kızdı.

Onun ölüler arasından dirilişini bildirenler de kadınlardı.

Bir kadınla ölüm geldi.

Bir kadınla yaşam geldi.

Ancak Havariler kadınların söylediklerine inanmıyorlar, çıldırmış olduklarını düşünüyorlar,oysa onlar doğruyu söylüyorlardı.

EMMAYÜSLÜ ÖĞRENCİLER

Şimdi, iki öteki öğrenciye bakalım.

Bir yolda yürüyorlardı.

Kendi aralarında, Kudüs’teki olaylardan, İsa’nın ölümünden söz ediyorlardı.

Yürürken konuşuyorlardı.

İsa’nın öldüğüne inandıkları için üzgündüler.

Gerçekte İsa’nın ölüler arasından dirildiğinden haberli değillerdi.

İsa kendini onlara gösterdi,ama onu üçüncü bir yolcu olarak gördüler.

İsa onlarla dostça konuştu.

Ne var ki onların gözleri kapalı olduğundan Onu tanıyamadılar.

Gerçekten de, önce İsa’nın sözlerinin onların yüreklerine iyice işlemesi gerekiyordu.

Onu ancak daha sonra tanıyabildiler.

O sıra İsa onlara ne konu üstünde konuştuklarını sordu

İsa kendisinin çok iyi bildiği şeyleri onlara anlattırmak istedi.

Söyleyin neler duydunuz?

İki öğrenci bu soru karşısında şaşkınlıklarını gizlemediler.

Gerçekte İsa herkesin bildiği şeyi sanki bilmiyormuş gibiydi.

Oysa bu olay epey gürültü koparmıştı.

Ona şöyle dediler:

"Kudüs’te bulunup da bu günde orada olup bitenleri duymayan kalmadı.

Senin bundan haberin yok mu?"

İsa onlara, "Hangi olup bitenleri?" diye sordu.

Ona "Nasıralı İsa ile ilgili olanları" dediler. "O, Tanrı’nın ve halkın gözünde gerek sözleriyle gerek yaptığı işlerle güçlü bir peygamber olduğunu ispat etmiş biriydi" (Luka 24,18).

(Burada, Augustinus doğrudan Emmayüslü öğrencilerden söz ediyor.)

Siz ki öğrencilersiniz ve Mesih’in bir peygamber olduğunu söylüyorsunuz.

Ama hayır. O peygamberlerin efendisidir!

İNSANOĞLU KİMDİR?

İsa’nın öğrencilerine sorduğu şu soruyu anımsayalım:

"Halk İnsanoğlu hakkında ne diyor?" (Matta 16,13).

Öğrencileri İsa’ya kendi hakkında söylenenleri aktardılar.

Kimisi: "Vaftizci Yahya’dır",

Kimisi: "İlyas Peygamberdir",

Kimileri de: "Yeremya ya da peygamberlerden biridir" dedi.

Bu şekilde konuşmak tam halka göreydi.

Öğrencileri böyle konuşmazlardı.

Bunun üzerine İsa öğrencilerine, "ya siz" dedi "Ben kimim dersiniz?"

"Halkın benim hakkımda söylediklerini söylediniz.

Sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyorum."

Bunun üzerine Petrus, "Sen ötekiler gibi bir peygambersin" demedi.

Ama, "Sen diri Tanrı’nın Oğlu’sun" dedi.

Sen peygamberlerin dediklerini yaptın.

Melekleri sen yarattın.

Sen diri Tanrı’nın Oğlu Mesih’sin."

Bu sözlerden sonra Petrus İsa’dan şu sözleri işitmek onuruna erişti:

"Yunus Oğlu Simun, ne mutlu sana.

Gerçekte, bu sırrı sana açıklayan insan değil ama Göklerdeki Babamdır.

Ben de sana şunu söylüyorum:

Sen Petrus’sun; ben de kilisemi bu kaya üzerine kuracağım.

Göklerin Hükümdarlığının anahtarlarını sana vereceğim.

Yeryüzünde kabul edeceğin her şey göklerde de kabul edilecek.

Yeryüzünde reddedeceğin her şey göklerde de reddedilecek" (Matta 16,15-19).

Petrus bu övgüleri insan olduğu için değil de inancı sayesinde hakketti...

İSA PETRUS’A: "NE MUTLU SANA" DEDİĞİ GİBİ ONA "ŞEYTAN" DA DİYOR. NEDEN?

Bu konuşmadan hemen sonra İsa çekeceği ıstırabı ve ölümünü öğrencilerine bildirdi.

Petrus çok korktu ve şöyle dedi.

"Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!"

İsa bunun üzerine dönüp Petrus’a şöyle dedi:

"Çekil önümden, şeytan" (Matta 16,22-23).

İsa Petrus’a "şeytan" diyor.

Deminki sözler ne oldu?

"Yunus oğlu Simun, ne mutlu sana"

Şeytan mutlu mudur?

Petrus Tanrı’yı dinlediğinde mutludur.

İnsan gibi düşündüğünde şeytandır.

İsa daha sonra ona neden "Şeytan" dediğini açıklıyor.

"Sen Tanrı’dan geleni sevmiyorsun sen insana özgü olan şeyleri seviyorsun".

Peki öyleyse İsa Petrus’a "Ne mutlu sana!" niye dedi.

Bunun nedeni:

"Bu sırrı sana açan bir insan değil ama göklerdeki Babamdır.

Sonra İsa Petrus’a "Şeytan" dedi. Neden?

İsa ona şöyle dedi:

"Sen Tanrı’dan geleni sevmiyorsun."

Tanrı’dan geleni sevdiğinde mutluydun.

Şimdi, insana özgü şeyleri seviyorsun.

Havarilerin yürekleri değişmektedir.

Kimi zaman gün gibi, kimi zaman ise gece gibidirler.

Kimi zaman ayakta, kimi zaman ise yerdedirler.

Kimi zaman aydınlık içinde, kimi zaman ise karanlıklardadırlar.

Tanrı yüzünden aydınlık içindedirler.

İnsana özgü düşünceler yüzünden karanlık içindedirler.

Aydınlık içindedirler. Neden?

Bir Mezmur’da şöyle yazıyor:

"Gözlerinizi Tanrı’ya yöneltin aydınlık içinde olacaksınız" (Mezmur 33/34,6)...

Sevgili dostlarım, dün size şunları tekrar ederek söyledim:

Ölüler arasından dirilen Mesih içimizde yaşıyor.

Önce şu koşulları yerine getirmeliyiz:

İyilik yapmalıyız, eski yaşantımızı maziye gömmeliyiz.

Yeni yaşamımızda her gün ilerlemeye devam etmeliyiz...

Konuşmaya devam ediyorsam bunun alışkanlıktan olduğunu biliyorum.

Bu arada, bazıları alışkanlıklarını sürdürmeye devam ediyorlar...

İyilik yaparsanız,bundan mutluluk duyarım, zorluklar ve dertler arasında avuntu bulur ve dinlenirim.

Kardeşlerim sizden rica ediyorum,kendi kendinizle uğraşmıyorsanız,

hiç olmazsa bana acıyın!